

[Handelsministeren.]

retningsmæssigt tages hensyn til risikomentet, der må tages hensyn til den pågældende ansøgers egne økonomiske forhold, naturligvis også ansøgerens indtjeningssevne, men absolut ikke til en vurdering i eksportkreditrådet af fortjenesten på den enkelte forretning, man lægger frem og søger støtte til. Det andet ville slet ikke kunne forliges med arbejdsmåden eller med det i loven nedfældede omkring eksportkreditrådets virksomhed.

Med hensyn til England og deponeringsordningen skal jeg oplyse, at det som forudset har givet anledning til et vist større træk. Det er ikke registreret, man kender altså ikke det yderligere træk, men det blev jo heldigvis sådan med deponeringsordningen, at man kunne gå den praktiske vej, at den danske eksportørs bank kunne foretage den fornødne deponering hos den engelske importørs bank og føre beløbet tilbage igen efter det halve års forløb, uden at den engelske importør kom i besiddelse af dette deponeringsbeløb, således at det blev en ren bankforretning, og det har lettet meget på hele forholdet.

Endelig var hr. Helge von Rosen inde igen — og med igen mener jeg ligesom ved behandlingen forrige gang — på spørgsmålet, om man ikke skulle kunne garantere i udenlandsk valuta. Jeg må sige — med min erindring fra dengang — at i den udstrækning, det var mig muligt at forstå det, hr. Helge von Rosen sigtede til, mener jeg, at det gik ud på i realiteten, at den, der fik en dansk eksportkreditgaranti, skulle kunne vælte sin kursrisiko over på staten. Hvis det er det, og hvis det er rigtigt forstået, vil jeg gerne afvise det, for jeg synes ikke, der er rimelighed i det. Dertil kommer, at ifølge denne lov skal der registreres i danske kroner. Det tal, vi står og diskuterer i dag på 6,5 milliarder kr., er jo danske kroner. Hvordan skulle vi kunne registrere det, hvis det også omfattede garantier i fremmed valuta? Det går simpelt hen ikke. Det ville som sagt, så vidt jeg kan se, betyde, at

kursrisikoen på urimelig måde blev overtaget af staten. Der må da også være en risiko i det private erhvervsliv, når man kan få disse garantier fra staten, og jeg synes, det er en rimelig balance, man har fundet frem til.

Jørgen Peder Hansen: Jeg vil gerne takke handelsministeren for det positive svar, der blev givet på mit spørgsmål vedrørende en eventuel ændring af § 8. Denne venlige holdning over for spørgsmålet fører mig i virkeligheden til det standpunkt, at såfremt ikke andre skulle kræve udvalgsbehandling, er jeg indstillet på at ville frafalde ønsket om en udvalgsbehandling og stille mig tilfreds med, at vi ved en næstfølgende revision af denne lovgivning tager denne ændring op.

Helge von Rosen: Jeg har ikke noget imod at slutte mig til dem, der frafalder ønsket om udvalgsbehandling, hvis handelsministeren lægger vægt på det. De spørgsmål, jeg har rejst, kan jo altid behandles ved lejlighed.

Det ligger mig helt fjernt, må jeg sige til ministeren, at ville anbefale en selektiv bevillingsordning. Jeg er godt klar over, at mine ord før kunne opfattes sådan, men det var altså ikke min mening. Det, jeg pegede på som det afgørende, var, at der bag en høj risiko, hvis man handler nogenlunde sundt, ligger en høj fortjenstmargen, og til gengæld må eksportkreditrådet selvfølgelig gå ind med et højt præmiekrav — med en præmie, der virker som en opfordring til en højere fortjenstmargen, altså en overvæltning af præmien. Handelsministeriet burde efter min mening med andre ord handle på samme måde som Lloyd's forsikring, der siger, at de overtager alle risici, bare de får dem betalt. Noget lignende må være en sund forretningsmæssig disposition fra eksportkreditrådets side.

Det andet spørgsmål, hvor ministeren var betænkelig ved min filosofi, var dette med kursrisikoen, som staten ville komme til at